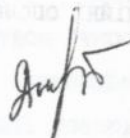

на правах рукопису

Долга Валентина Олександрівна

**ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ:
ЕКОНОМІЧНИЙ ЗМІСТ ТА ФОРМИ РЕАЛІЗАЦІЇ**

08.01.01 - політична економія

А в т о р е ф е р а т
дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата економічних наук

330.1
330.8

ЛННБ України ім.В.Стефаника

00760903 (P)

Дисертація є рукописом

Роботу виконано в Харківському державному університеті

- Науковий керівник - доктор економічних наук,
професор
ГРИЦЕНКО Андрій Андрійович
- Офіційні опоненти - доктор економічних наук,
професор
НЕСТЕРЕНКО Василь Павлович,
Київський державний університет
- кандидат економічних наук,
доцент
ЛОЗОВИЙ Анатолій Вікторович,
Харківський інженерний університет
будівництва і архітектури
- Провідна організація - Харківський державний економічний
університет

Захист відбудеться "24" січня 1997 р. о "15¹⁵" годині
на засіданні спеціалізованої вченої ради Д 02.02.11
в Харківському державному університеті за адресою:
310077, м.Харків, майдан Свободи, 4, ауд.5-67.

З дисертацією можна ознайомитися в Центральній науковій
бібліотеці Харківського державного університету

Автореферат розіслано "19" грудня 1996 року.

Вчений секретар
спеціалізованої вченої ради

Соболев В.М.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми дослідження

Тенденції розвитку виробничих сил до становлення виробництва науково-технічного типу висунули проблеми інтелектуальної праці, інтелектуального продукту, інтелектуальної власності на перший план. Виробництво "кількості" (масове матеріальне виробництво) витісняється виробництвом "якості" (іноваційне виробництво), що характеризується прискореним зростанням виробництва нових моделей, нових типів товарів у порівнянні з виробництвом традиційних видів продукції. Виробництво "якості" означає виробництво знань, інформації. Інтелектуальна субстанція, втілена у предметній, матеріальній формі продуктів, захищається патентами, ліцензіями, торговими марками. Створено Всесвітню організацію інтелектуальної власності (ВОІВ), яка займається розв'язанням цих проблем. Створювана інтелектуальна субстанція не підвладна точним вимірюванням не лише в натуральних, але й у вартісних показниках.

Розгляд цих питань має важливе значення як з теоретичної точки зору - з'ясування соціально-економічної природи інтелектуальної власності, так і з практичної - включення інтелектуальних продуктів у систему ринкових відносин, питання ціноутворення та оплати інтелектуальної праці. Надто важливо це для української економіки, оскільки стабілізувати нинішню ситуацію можуть інвестиції в іноваційний комплекс, однак через те, що ці інвестиції довготермінові, в умовах кризи вони неминуче скорочуються. Для вирішення цих практичних проблем необхіден глибокий теоретичний аналіз економічної ситуації, що склалася, а також соціально-економічної су-

ті інформаційного виробництва як основи дальшого поступу,

Усе це підкреслює актуальність обраної теми дослідження та її практичну значимість.

Мета і завдання дослідження

Мета даного дисертаційного дослідження - розкрити зміст інтелектуальної власності, форм та механізму її реалізації.

У процесі досягнення цієї мети вирішуються такі завдання:

- уточнюються визначення інтелектуального продукту та інтелектуальної власності;

- аналізуються особливості інтелектуальної діяльності та її результатів;

- досліджується внутрішня структура категорії "інтелектуальна власність";

- розкриваються економічні форми й механізм реалізації інтелектуальної власності;

- запропоновано способи вартісної оцінки інтелектуальних продуктів;

- обґрунтовано необхідність іновачійної політики держави як механізму створення умов для зміцнення й розвитку інтелектуальної власності.

Об'єкт і предмет дослідження

Об'єктом дослідження є економіка розвинутих країн та національна економіка України.

Предмет дослідження - система відносин інтелектуальної власності, її особливості в українській економіці перехідного періоду.

Методологічні й теоретичні основи роботи

Теоретичним і методологічним підґрунтям дослідження стали сучасна економічна теорія, праці вчених-економістів, юристів і філософів, законодавчі акти, періодична преса.

Правовий аспект інтелектуальної власності найбільш розроблений. Проблеми патентування й ліцензування розглянуті в роботах таких авторів: Іванов І.Д., Городиський М.Л., Волинець-Руссет Е.Я., Сергеев Ю.А., Філіповський Є.Є., Чепелевецький А.М. та ін. Це була перша хвиля публікацій (60-і - 70-і роки), пов'язана із вступом СРСР 1 липня 1965 року до Міжнародної спілки по охороні промислової власності (Паризька спілка). Надалі проблеми ліцензійної торгівлі досліджувалися в працях Мухопода В.І., Мелькевича В.Л., Рябова В.А., Воробйової О.В., Табеева Е.Ф., Синицина В.А., Соколова С.А., Косова В.Д. та інших авторів.

Економічний аспект інтелектуальної власності у літературі сповна не висвітлено. Різні аспекти відносин інтелектуальної власності вивчалися в ході дослідження суміжних тем (теоретичні концепції розвитку духовного виробництва й системи відносин власності, вивчення наукового виробництва, розгляд тенденцій розвитку економіки західних країн, соціалізації виробництва). Зазначені проблеми розглядалися у працях таких українських авторів, як Гриценко А.А., Задорожний Г.В., Безчасний Л.К., Ніколенко Ю.В., Нестеренко В.П., Покритан О.К., Хохлов М.П., Черняк В.К., Дахно І.І., Салін В.Л., Бажал Ю.І., Кравець В.П., Кирей А. та ін. Слід також відзначити праці російських та зарубіжних авторів: Анісімова С.Ф., Єльмеєва В.Я., Анчишкіна А.І., Біблера В.С., Толстих В.І., Агабаб'ян Е.М., Васильчука Ю.О., Іванова Н.П., Менсфілда Е., Шумпетера І., Харпера Д., Бернала Дж.Д. та ін.

У процесі дисертаційного дослідження автором одержано результати, що становлять наукову новизну роботи:

1) запропоновано розмежування інтелектуальних продуктів, невіддільних від свого матеріального носія, та інтелектуальних продуктів, для яких матеріальний носій несуттєвий, і розмежування двох основних видів інтелектуальної власності на основі функціональної ролі результатів інтелектуальної діяльності: промислова власність за такого підходу охоплює інтелектуальні продукти, призначені для використання у виробництві матеріальних благ, літературно-художня - інтелектуальні продукти, призначені для задоволення духовних потреб і придатні у сфері духовного виробництва;

2) обґрунтовано положення про те, що економічний зміст інтелектуальної власності становлять похідні та перенесені економічні відносини;

3) сформульовано основне протиріччя розвитку системи відносин інтелектуальної власності як протиріччя між загальною суттю інтелектуальної власності та необхідністю юридичних обмежень для її всебічного застосування з метою досягнення максимальної економічної ефективності; показано, що інтелектуальна власність як загальна (соціальна) власність в умовах панівного значення присвоєння матеріальних благ виступає у формі сумісно-розділеної власності;

4) введено в обіг поняття "інтелектуальний ресурс" як здібності людини, привласнені знання, уміння, навички, що стають реальною власністю у процесі її діяльності, навчання (самоосвіти);

5) доведено, що не існує внутрішнього закону для формування цін на інтелектуальні продукти, котрі внаслідок цього визначаються лише зовнішніми факторами; на цій підставі запро-

пропоновано формулу для розрахунку ціни інтелектуальних продуктів, яка може бути рекомендована для оцінки нематеріальних активів підприємств;

б) розкрито такі форми реалізації інтелектуальної власності, як ціни інтелектуальних ресурсів, діяльності та продуктів; доходи від інтелектуальної власності; податки як особливі форми доходів держави від інтелектуальної власності.

Теоретична і практична значимість дослідження

Науково-практична значимість даної роботи полягає в тому, що в ній на основі аналізу особливостей інтелектуальної діяльності та її результатів, відносин інтелектуальної власності запропоновано схему включення останньої до сучасної економічної системи.

Висновки цієї праці можуть бути використані як у наукових дослідженнях, так і на практиці - при вдосконаленні законодавства у галузі охорони об'єктів інтелектуальної власності, при розрахуванні цін інтелектуальних ресурсів, діяльності, продуктів, зокрема при вартісній оцінці нематеріальних активів підприємств.

Ряд положень і висновків можна використати у процесі викладання економічних дисциплін.

Апробація роботи

Матеріали дисертації доповідалися на методологічному семінарі кафедри економічної теорії та економічних методів управління Харківського держуніверситету, на науково-практичній конференції "Людина і духовні цінності" (м.Кишинів), були використані під час роботи над держбюджетними науковими дослідженнями, що виконувались кафедрою упродовж 1992 та

1993 років з теми N 12-21-92 "Формування нового соціально-економічного порядку України" (звіти подано).

За матеріалами дисертації опубліковано три статті, з них дві - самостійно, одна - у співавторстві.

Структура дисертаційної роботи

Структура роботи обумовлена метою дослідження. Вона складається із вступу, двох розділів, поділених на пункти, висновків, додатку у вигляді трьох схем і восьми таблиць та списку використаної літератури. Дисертацію виконано на 161 сторінці основного тексту. Перелік літератури містить 189 найменувань.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У вступі обґрунтовано актуальність теми дослідження, сформульовано мету і головні завдання, а також його теоретико-методологічну основу. Зроблено докладний аналіз існуючої літератури з даної проблеми. Викладено наукову новизну і практичну цінність одержаних результатів.

У першому розділі "Система відносин інтелектуальної власності" розкрито зміст основних питань і категорій з обраної теми дослідження, аналізується модифікація внутрішньої структури категорії "власність".

Передусім уточнюється визначення інтелектуальної власності. Прийнятне в юридичній практиці визначення через перелік об'єктів інтелектуальної власності для економічного дослідження недостатнє, адже такий перелік ніколи не може бути вичерпним, а з розвитком інформаційної економіки він зростає дедалі швидше. Крім того, юристи й чинне законодавство відносять до інтелектуальної власності лише такі результати

інтелектуальної діяльності, на котрі можна встановити і захистити виняткові права. За такого підходу здебільшого результати творчої діяльності юридично захищені і не входять до поняття "інтелектуальна власність".

Більш загальне визначення промислової та літературно-художньої власності як двох видів інтелектуальної власності може бути дане не переліком об'єктів, а з огляду на функціональну роль продуктів інтелектуальної діяльності. Промислова власність у такому разі охоплює продукти інтелектуальної діяльності, призначені для використання у виробництві матеріальних благ (винаходи, промислові зразки, товарні знаки тощо). Літературно-художня власність включає в себе інтелектуальні продукти, призначені для задоволення духовних потреб і застосування у сфері духовного виробництва (картини, книги, телепрограми тощо).

Для об'єктів інтелектуальної власності характерні такі особливості, що не дозволяють ставити їх в один ряд з об'єктами матеріальними. Інтелектуальною діяльністю можна вважати будь-яку розумову працю, проте для нашого дослідження важливо вирізнити лише такі види діяльності, котрі містять елемент творчості, в основі яких одвічна і загальна "самоспрямованість" праці, завдяки чому вони стають незрівнянними й неповторними. Істотна відмінність інтелектуальної діяльності від безпосередньої (фізичної) праці полягає в тому, що вона ідеальна, тобто, на відміну від останньої, не пов'язана з певними фізичними зусиллями, рухами, маніпуляціями рук, не пов'язана із знаряддями праці. За своєю формою інтелектуальна праця суто індивідуальна й відображає індивідуальні особливості певної людини як унікального явища життя. Однак за сутністю - це суспільна діяльність як з точки зору її пере-

бігу, так і за результатами. Процес інтелектуальної діяльності - це привласнення вже створених інтелектуальних благ, ідей, це завжди спілкування (або обмін діяльністю), причому спілкування не лише сучасників, але й попередників - за допомогою книг, картин та ін.

Інтелектуальна діяльність має всеосяжний характер. Саме загальна праця визначає зміст інтелектуальної діяльності. Ні час, ані простір самі по собі не обмежують загального характеру цієї праці. Однак за даних конкретно-історичних умов присвоєння матеріальних благ вона набуває характеристики сумісно-розділеної праці.

Особливості інтелектуальної діяльності визначають і особливості її результатів - вони ідеальні, унікальні, одиничні, умовно невідтворювані, завжди адресні.

З визначенням інтелектуального продукту як ідеальної субстанції запропоновано класифікацію інтелектуальних продуктів з точки зору значимості матеріальних носіїв, за якою виділено інтелектуальні продукти, для котрих матеріальний носій неістотний (приміром, для наукових, літературних творів не є істотним, у яких матеріальних носіях вони втілені: в рукопису, книзі чи усному виступі), та інтелектуальні продукти, для яких форма втілення у матеріальному носії істотна (промисловий зразок, скульптура тощо).

Функціонування інтелектуальних продуктів як товарів, формування цін на них весь час повертають економістів та юристів до питань вартості інтелектуальних продуктів. З урахуванням особливостей інтелектуальних продуктів зроблено такі висновки:

- оскільки інтелектуальним продуктом є ідеальна субстанція, а не її матеріальне втілення, то й затрати праці на

створення ідеальної субстанції не можуть бути упредметнені в ній самій: отже, інтелектуальні продукти не можуть мати вартості (в рамках теорії трудової вартості), тому що в них не може упредметнюватися праця;

- з цієї ж причини неможливо оцінити витрати на виробництво інтелектуального продукту. В цьому розумінні віднайти й обчислити вартість так само не можна (аналогічне твердження доречне і щодо смітівського трактування вартості);

- теорія трудової вартості має природні межі: вона обмежена матеріальним виробництвом. Проблема вартості інтелектуальних продуктів не вирішується, а витісняється за рамки чисто вартісних оцінок у галузь експертних оцінок;

- будучи в тій чи іншій мірі корисними для людей, інтелектуальні продукти втягуються у ринкові відносини, утворюється ринок інтелектуальних продуктів. Вартісні відношення, характерні для матеріального виробництва, переносяться у неадекватні для них умови духовного виробництва. В основі цього лежить відособлення матеріальної та духовної діяльності.

Особливості інтелектуальної діяльності та її результатів, їх дедалі зростаюча роль у сучасному виробництві відображають формування специфічної системи відносин між людьми і особливих відносин власності.

В юридичній практиці інтелектуальною власністю вважають систему інститутів виключних прав, а не прав власності. Неможливість встановлення юридичних прав власності на інтелектуальні продукти відображає ті зміни, що відбуваються в економічній системі, модифікацію відносин з приводу виробництва, розподілу, обміну і споживання.

Змінюється внутрішня структура категорії "власність", що включає відносини користування, розпорядження, володіння,

відчуження, присвоєння.

Інтелектуальним продуктом, на відміну від матеріального, може користуватися необмежена кількість людей необмежену кількість разів. При цьому таке "користування" скоріше пов'язане з духовним сприйняттям інтелектуального продукту й розвитком завдяки цьому власних здібностей людини. Користування набуває загального характеру, стає всекористуванням.

Можливе лише тимчасове розпорядження інтелектуальним ресурсом, продуктом, однак прагнення розпорядитися людиною, щоб скористатися результатами її діяльності, не веде до одноосібного користування.

Володіння інтелектуальним продуктом не може реально проявитися, оскільки він ідеальний. Тільки-но володіння проявляється, тобто нематеріальний продукт - чиясь власність стає відомий іншій людині, остання також стає його співвласником. Відносини володіння зводяться до володіння матеріальним носієм, але ж ніяк не ідеєю, втіленою в ньому. Ідеальне перебуває у всеволодінні.

Відчуження інтелектуального продукту ніяким природним чином відбутися не може, бо у процесі його створення розвиваються власні здібності людини. Відчужуватися може матеріальний носій, здібності не відчужуються.

Слід вирізняти, по-перше, присвоєння відчуженого матеріального носія іншою особою (але не самого інтелектуального продукту); по-друге, присвоєння ідеальної субстанції, втіленої в матеріальному носії (це особливе, "суспільне присвоєння" - ідеї, поширюючись, стають загальним набутком); по-третє, присвоєння людських здібностей, розвиток людини взагалі.

Вирішується внутрішнє протиріччя економічної категорії "власність". Відносини власності зводяться до простого від-

ношення користування, розуміючи під цим всекористування. Це можна також розглядати й як процес становлення відносин соціальної (загальної) власності, що характеризується всекористуванням, всеволодінням та примноженням під час використання.

Хоча реалізація індивідуальної та суспільної власності щодо інтелектуальних продуктів діалектично співпадають, в умовах панівного значення присвоєння матеріальних благ інтелектуальна власність, соціальна (загальна) за своєю природою, проявляється у формі сумісно-розділеної власності.

Таким чином, ринкові відносини переносяться у духовну сферу, не маючи в основі реальних економічних відносин. Ці похідні та перенесені економічні відносини й є відносинами інтелектуальної власності.

Проблеми інтелектуальної власності не обмежуються модифікацією внутрішньої структури категорії "власність", бо це основа зміни всієї системи соціально-економічних відносин у суспільстві. Зовнішнім проявом розв'язання внутрішніх протиріч власності виступає процес соціалізації.

Особливістю сучасної економічної системи є використання необмежених ресурсів. Будь-яка економічна система досі будувалася на обмежених ресурсах. Економічне присвоєння всякого ресурсу взагалі неможливе без його обмеження. Якщо ресурс за своїми природними характеристиками необмежений (такими є інтелектуальні продукти), то стає необхідним зовнішнє обмеження для залучення його в товарний обіг як економічного ресурсу. Цим зовнішнім обмежником стає юридичний захист, тимчасові виключні права на користування, копіювання й тиражування інтелектуальних продуктів. Юридичний захист необхідний, щоб окупити витрати інтелектуальної праці, вкладені у продукт

масового виробництва, бо ціна інтелектуального продукту, ідеального за природою, без юридичного захисту прагне до нуля (немає потреби платити за продукт, котрий можна отримати безкоштовно або відтворити з меншими витратами). Якщо витрати інтелектуальної праці не окупатимуться, то це призведе, з одного боку, до зниження загального прибутку фірми-виробника, а з другого, - до скорочення наукових, маркетингових та інших досліджень через їх некупність. Проте очевидним є й те, що кінцевим споживачам вигідне зниження ціни продукту.

Реальне протиріччя, що лежить в основі розвитку системи відносин інтелектуальної власності, - це протиріччя між загальною сутністю інтелектуальної власності та необхідністю юридичних обмежень для її загального використання з метою досягнення максимальної економічної ефективності. Воно відбиває внутрішнє протиріччя між загальною сутністю інтелектуальних продуктів та індивідуальною (приватною) формою їх присвоєння. Протиріччя знімається, коли інтелектуальні продукти не стають економічними ресурсами, не залучаються до товарного обігу, а залишаються об'єктами виключно духовного споживання.

У другому розділі "Економічні форми реалізації інтелектуальної власності" розкривається механізм реалізації інтелектуальної власності через такі економічні форми:

- ціни інтелектуальних ресурсів, діяльності та продуктів;
- доходи від інтелектуальної власності;
- податки як особливі форми доходів держави від інтелектуальної власності.

Перш за все вводиться поняття й дається визначення інтелектуального ресурсу, під яким слід розуміти здібності людини як привласнені знання, вміння, навички, що стають ре-

альною власністю у процесі її діяльності, навчання (самоосвіти).

Інтелектуальний ресурс продається за умов відсутності у людини засобів виробництва, необхідних для здійснення інтелектуальної діяльності. Якщо ж людина ними володіє або вони неістотні, то продається не ресурс, а сама інтелектуальна діяльність.

Однією з найскладніших є проблема визначення ціни інтелектуального продукту, оскільки не існує внутрішнього закону для формування цін на інтелектуальні продукти, то ціна на них визначається під впливом багатьох факторів, а для розрахунку базової ціни можна скористатися методами оцінки витрат, порівняльних продажів (аналоговий метод) або оцінки потенційної прибутковості.

Аналізуючи верхню та нижню межі коливання цін на інтелектуальний продукт, прийнятних для покупця (верхня) і продавця (нижня), запропоновано формулу розрахунку ціни інтелектуального продукту (Ц):

$$M + Ot + Pn \leq C \leq \frac{\Delta D \times 100}{P'n \times t} - Zd, \text{ де}$$

M - сума матеріальних витрат на виробництво інтелектуального продукту;

Ot - витрати на оплату праці робітників;

Pn - звичайний прибуток за весь час створення даних продуктів;

ΔD - приріст доходу від використання інтелектуального продукту у виробництві упродовж всього припустимого терміну користування;

Zd - затрати, пов'язані із впровадженням та використанням

інтелектуального продукту у виробництві;

$P'n$ - звичайна річна норма пробутку, виражена у відсотках;

t - кількість років, упродовж яких планується одержання додаткового пробутку.

Встановлення кінцевої ціни інтелектуального продукту залежить від численних факторів, що варіюються під час переговорів. Згрупувати ці фактори можна таким чином: 1) якісні характеристики самого інтелектуального продукту; 2) юридичні; 3) економічні та зовнішньоекономічні.

Доходи від інтелектуальної власності також є економічними формами її реалізації. Це такі доходи:

- від продажу самих інтелектуальних продуктів;
- з продажем ліцензії на тимчасове користування інтелектуальним продуктом дохід ділиться між "власником" (ліцензіаром) і тимчасовим користувачем (ліцензіатом);
- при передачі прав на копіювання й тиражування інтелектуального продукту дохід ділиться на дохід автора й дохід фізичної чи юридичної особи, якій передано права на копіювання й тиражування;
- під час продажу інтелектуального ресурсу доходом є заробітня платня; при продажу інтелектуальної діяльності - дохід власника матеріальних умов як одержання платні за надані послуги (навчання, лікування тощо);
- з продажу інформації - дохід у вигляді одержаної платні за час користування інформаційними потоками.

Доходи як форма реалізації сумісно-розділеної інтелектуальної власності розділяються у відповідних пропорціях між індивідом, суспільством (в особі держави) та організацією. Відповідно до цього податки являють собою особливу форму доходів держави від інтелектуальної власності. Конкретні види

податків залежать від суб'єкта власності та етапу, на якому вони стягуються.

Реалізація власності суспільства, і в його особі держави, на результати інтелектуальної діяльності також полягає у створенні умов для зміцнення й розвитку інтелектуальної власності. Проводячи відповідну іноваційну політику, держава повинна забезпечити найефективніше використання цієї власності.

У заклучній частині підбито основні підсумки дослідження, а також сформульовано висновки та рекомендації.

Основні положення дисертації в достатній мірі висвітлено у таких роботах:

1) Гриценко А.А., Долгая В.А. Интеллектуальная собственность и ее реализация в системе рыночных отношений / Вестник Харьковского университета, 1993. №378. Харьков: Выща школа, 1993. -0,5 п.л.

2) Долгая В.А. Реализация интеллектуальной собственности через доходы от интеллектуальной деятельности / Сб. науч. трудов аспирантов ХГУ (Гуманитарные науки). Харьков: Основа, 1992. -0,25 п.л.

3) Долгая В.А. Об особенностях интеллектуальной деятельности и ее результатов / Сб. науч. трудов аспирантов ХГУ: экономика, социология. Харьков: Основа, 1993. -0,25 п.л.

Долгая В.А. Интеллектуальная собственность: экономическое содержание и формы реализации.

Диссертация (рукопись) на соискание ученой степени кандидата экономических наук по специальности 08.01.01 - политическая экономия. Харьковский государственный университет. Харьков. 1996.

Определено, что экономическое содержание интеллектуальной собственности составляют перенесенные и производные отношения. Сформулировано основное противоречие развития системы отношений интеллектуальной собственности.

Предложены формулы для расчета цен на интеллектуальные продукты.

Ключевые слова: интеллектуальный ресурс, интеллектуальный продукт, интеллектуальная собственность, цена интеллектуального продукта.

Dolgaya V.A. The intellectual property: economic essence and the forms of realization.

Thesis (manuscript) for awarding the candidat degree (Economic Scienses) application on speciality 08.01.01-Political economy. Kharkov. State University. 1996.

It is determined that, the carried and the derivative relations make the economic essence of the intellectual property. It is formulated the main contradiction of the development of the system's relations of the intellectual property.

It is proposed the formulas for the calculation of intellectual products' prices.

Відповідальний за випуск ГРИЦЕНКО А.А.

Підписано до друку

Формат 60x84. Обсяг 1 д.а.

Тираж 100 прим. Зам.

АВ 36.612

[Faint, illegible text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through.]

Отпечатано в типографии ООО "КиПи-Принт"

г.Харьков, Госпром, 6 подъезд, 7 этаж, офис 643

тел. 47-18-02